

Arrest

nr. 258 206 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 augustus 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 11 februari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit Shega, district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar (Afghanistan). U zou daar ook uw hele leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te ontvluchten. U heeft slechts drie jaar koranonderwijs genoten en hielp verder uw vader in zijn voedingsmiddelenzaak, uw moeder in het huishouden en uw familie met de dieren.

Begin jawza 1397 (mei 2018) kwam er een onbekende man naar de winkel van uw vader op een moment dat u er alleen in stond. Hij vroeg u om een zak voor hem bij te houden terwijl hij ging bidden. Slechts enkele minuten later kwam er een andere man de zak ophalen, niet veel later werd deze man opgepakt door de politie. De volgende dag kwam de eerste man terug naar jullie winkel, beschuldigde u ervan zijn vriend verraden te hebben en een spion van de overheid te zijn en bedreigde u een eerste maal. U vertelde dit aan uw vader, die u meenam naar het politiekantoor, waar u verteld werd dat er niets aan gedaan kon worden. Drie dagen later kwam de man opnieuw langs en bedreigde u opnieuw. U besprak het met een oom, die voor de Verenigde Naties werkt in Jalalabad en u naar zijn kantoor aldaar bracht. U bleef nog een vijftal dagen in Jalalabad en vernam daar dat uw vader in de tussentijd door diezelfde mensen vermoord was. Daarop keerde u nog een keer terug naar uw dorp om het graf van uw vader te bezoeken, enkele dagen later verliet u Afghanistan op aanraden van uw familie definitief.

Met de hulp van een door uw oom geregelde smokkelaar reisde u via Nimroz, mogelijks via Pakistan, naar Iran en van daaruit verder Turkije. Na een verblijf van een achttal maanden in Istanbul reisde u via Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk door naar België. U kwam op 27 augustus 2019 in België aan en diende er de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde zich minderjarig bij aankomst in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, dertien foto's, een klacht van uw moeder, enkele stukken van een postkantoor (visitekaartje, certificaat en verklaring) en vijf enveloppen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U legde evenmin enig overtuigend identiteitsbewijs neer. U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan dat u op het ogenblik van uw aankomst minderjarig zou zijn, u verklaarde met name dat u op dat moment 17 jaar oud was, waarop uw geboortedatum voorlopig geregistreerd werd op 31/08/2002 (Zie Inschrijving, zie Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) dd. 28/08/019). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal te Nederover-Heembeek, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 13 september 2019 een leeftijd had ouder dan 18 jaar, met name 20,8 jaar, met een standaarddeviatie van 1,2 jaar. Frappanter nog, ongeveer een half jaar later, op 19 februari 2020 verklaarde u op uw interview bij de DVZ plots dat u op dat moment 16 jaar oud was (zie DVZ Verklaring, pt.4). Zo mogelijk nog hallucinanter is de vaststelling dat u ten gehore op het CGVS op 23 september 2020 (hierna: 'CGVS1'), nog eens een half jaar later, liet optekenen ook op dat moment ongeveer 16 jaar oud te zijn (zie CGVS1, p.3).

Gewezen op het resultaat van de leeftijdstest bleef u een afdoende uitleg schuldig. U gaf aan dat u voor uzelf en volgens de Afghaanse kalender nog steeds 16 jaar oud bent, maar het resultaat aanvaardt. U

voegde er nog aan toe dat u volgens uw taskara ook 16 jaar oud zou zijn (zie CGVS1, p.3). Ook deze kan uw identiteit en leeftijd echter allerminst op overtuigende wijze staven, gezien de taskara opgesteld in juli 2016 vermeldt dat u op dat moment 13 jaar oud was. Dat die leeftijd er als dusdanig op vermeld werd op basis van uw uiterlijk, terwijl u zelf liet optekenen dat u er zelf niet om gegaan was maar uw vader deze had laten aanmaken (zie CGVS1, p.3), maakt dan ook dat deze allerminst als bewijs van uw leeftijd kan worden aanvaard. De taskara die u neerlegde is dan ook in elk geval geen sluitend bewijs van uw identiteit. Het CGVS wijst er hier alvast op dat uit informatie waarover het beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dergelijke documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent en uw ware identiteit te verhullen. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat ernstig aan.

Ten tweede dient vastgesteld dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op uw achtergrond, familiaal netwerk, vertrekdatum en reisweg. U legde immers uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot uw opleidingsniveau, enkele van uw familieleden en uw reisweg. Zo had u, gevraagd naar uw scholingsgraad, op de fiche die u aanvankelijk invulde als 'minderjarige' (dd. 28/08/2019) nog laten optekenen dat u drie jaar lager onderwijs had genoten (zie Fiche NMBV, dd. 28/08/2019). Nadien gaf u dan weer aan dat u eigenlijk nooit naar school was geweest, u zou nu enkel nog naar de madrassa gegaan zijn. Hierop gewezen, gaf u aan dat u dat eerder steevast ook zo had verklaard. Er nogmaals op gewezen dat u aanvankelijk wel degelijk iets anders had laten optekenen, kwam u niet verder dan een verwijzing naar de algemene situatie en de herhaling dat uzelf naar de madrassa ging (zie CGVS2, pp.10-11). Waarom u dat dan aanvankelijk anders liet optekenen, blijft dan ook een raadsel. Verder konden ook een aantal van uw verklaringen over uw (gebrek aan) netwerk in Afghanistan maar weinig overtuigen. Niet alleen kan, zoals verder uiteengezet, geen geloof worden gehecht aan uw problemen en bijgevolg aan de moord op uw vader, ook uw verklaringen over uw oom, die in Jalalabad zou werken voor de Verenigde Naties, konden niet overtuigen. U bleek immers zo goed als niets te weten over het werk van die oom. Zo wist u niet voor welke tak van de VN uw oom werkte, wat hij precies deed, sinds wanneer hij dat deed of waar in Jalalabad zijn kantoor was (zie CGVS1, pp.7-9). Weinig overtuigend op zich al, des te meer zo gezien aangaf uw hele leven slechts twee huizen verder te hebben gewoond. Dat u pas ongeveer een half jaar voor uw vertrek vernomen zou hebben van zijn werk is daarvoor geen vergoelijking. U zou immers zelfs een paar dagen in zijn kantoor verbleven hebben voorafgaand aan uw vertrek. Dat u overigens eerst aangaf dat hij u op zijn kantoor elke dag kwam bezoeken (zie CGVS1, p.13), en dan nadien verklaarde dat hij er slechts twee keer kwam (zie CGVS2, p.7), doet al ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen over dat verblijf aldaar. Wat er daar ook van zij, u zou ondanks de ernst van de beweerde problemen zelfs nauwelijks naar het werk van uw oom gevraagd hebben nadien, hoewel u zich duidelijk bewust was van het belang daarvan voor de Belgische asielinstanties en u tussen uw beide interviews op het CGVS nog in contact stond met die oom. Dat u onder druk stond omdat u bij uw eerste interview gewezen werd op een envelop die u uit Pakistan had ontvangen en dat wilde uitklaren (zie CGVS2, pp.5-7), is allerminst een vergoelijking voor een dergelijk gebrek aan interesse. U legde overigens ook helemaal niets van documenten neer ter staving van dat werk van uw oom. Voorts dient eveneens vastgesteld dat het CGVS ernstige twijfels heeft bij de door u voorgehouden vertrekdatum en uw reisweg uit Afghanistan, gezien u ook daarover uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen aflegde. Zo had u aanvankelijk laten optekenen dat u ongeveer 10 of 11 maanden onderweg zou zijn geweest (zie Fiche NMBV, dd. 28/08/2019), nadien gaf u -uitdrukkelijk gevraagd naar uw vertrekdatum- aan dat u ongeveer een jaar onderweg was geweest (zie DVZ Verklaring, pt.32). Aanvankelijk gaf u op het CGVS ook te kennen dat u in 2018 was vertrokken, maar niet wist wanneer in dat jaar precies. U gaf wel aan dat het zomer was, maar wist de maand niet, die had u namelijk pas in België geleerd (zie CGVS1, p.12). Opmerkelijk, gezien u elders tijdens datzelfde interview heel wat accurater kon aangeven dat uw vader op 11 jawza 1397 was overleden (1 juni 2018 in de Gregoriaanse kalender) en u nauwelijks enkele dagen Afghanistan beweert verlaten te hebben (zie CGVS1, p.4, p.18). Ook uw verklaringen over uw reisweg zelf konden niet overtuigen. Waar u immers aanvankelijk nog had aangegeven dat u via Pakistan naar Iran was gereisd (zie Fiche NMBV, dd. 28/08/2019), gaf u nadien steevast aan dat u van Afghanistan rechtstreeks naar Iran was gereisd (zie DVZ Verklaring, pt.32; zie CGVS1, p.12; zie CGVS2, p.8).

Hierop gewezen, verwees u naar het feit dat het uw eerste reis was en mensen in het centrum zouden vertellen dat jullie via Pakistan reisden (zie CGVS2, p.10). Weinig overtuigend, en enigszins

opmerkelijk gezien u net vlak na aankomst in België had verklaard dat u via Pakistan was gekomen, en dat dan later wijzigde. U besloot uiteindelijk dat u eigenlijk niet wist of u via Pakistan was gekomen of niet (zie CGVS2, p.10), wat uiteraard maar weinig overtuigt. Verder wist u geen enkele plaats binnen Afghanistan, op Nimroz na, te benoemen waar u langs zou zijn gepasseerd op deze naar alle verwachtingen toch memorabele reis (zie CGVS2, p.8). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u, behalve over uw leeftijd, ook doelbewust geen zicht wenst te scheppen op uw opleidingsniveau, uw familiaal netwerk, vertrek uit Jalalabad/Afghanistan en uw reisweg.

Ten derde komt door bovenstaande vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen al in het gedrang. Bovendien blijkt diezelfde ongeloofwaardigheid eveneens uit volgende vaststellingen.

Zo liet u uiteenlopende versies van uw problemen optekenen, aanvankelijk op de fiche die u bij de DVZ invulde als 'minderjarige' en nadien bij de DVZ en ten gehore op het CGVS. U had immers op eerstgenoemde vragenlijst uitdrukkelijk verklaard dat u problemen had met de (Afghaanse, nvdr) autoriteiten en de taliban. U verduidelijkte dat de taliban wilde dat u voor hen werkte, de autoriteiten zouden u beschuldigd hebben van spionage en samenwerking met de taliban (zie Fiche NMBV, dd. 28/08/2019). Nadien hield u het, zowel op de DVZ als ten gehore op het CGVS, enkel bij problemen met de taliban. Hiermee geconfronteerd, ontkende u problemen te hebben gehad met de autoriteiten. Wel zouden ze jullie geen bescherming geboden hebben (zie CGVS2, p.6), wat evenwel iets geheel anders is dan hetgeen u initieel liet optekenen. Bovendien wijzigde u ook gaandeweg uw verklaringen over die problemen met de taliban. Waar de taliban aanvankelijk dus nog wilde dat u voor hen werkte, rept u van iets dergelijks naderhand met geen woord. U verwees bij de DVZ en ten gehore op het CGVS enkel naar de beschuldigingen en de bedreigingen van de taliban na de arrestatie van de man die een zak uit uw winkel had opgehaald, en naar de moord op uw vader. Van de eerdergenoemde vraag tot samenwerking met de taliban was merkwaardig genoeg plots helemaal geen sprake meer. Verder dient ook hierbij opgemerkt te worden dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over het tijdstip van de dood van uw vader. Bij aankomst in België gaf u immers aan dat hij 10 of 11 maanden geleden overleden was, u vermeldde daar overigens niet dat hij vermoord was (zie Fiche NMBV, dd. 28/08/2019). Ongeveer een half jaar later gaf u bij de DVZ aan dat uw vader ongeveer een jaar geleden was overleden (zie DVZ Verklaring, dd. 19/02/2020, pt.13A). Ten gehore op het CGVS bleek u zijn vermeend overlijden zoals vermeld plots wel bijzonder accuraat in de tijd te kunnen plaatsen, nu zou hij gedood zijn op 13 jawza 1397 (ofte 1 juni 2018). Waarom u dat dan eerder niet zo kon aangeven, blijft een raadsel. Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan compleet teniet. Voorts wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de problemen ernstig ondermijnd door de vaststelling dat u aangaf dat u na de doodsb bedreigingen door de taliban nog zou zijn teruggekeerd naar uw dorp, naar eigen zeggen omdat u het graf van uw vader wilde bezoeken om afscheid te nemen (zie CGVS1, pp.14-15). Dat u eerst aangaf dat u er een dag bleef (zie CGVS1, p.14), en nadien verklaarde er niet te zijn gebleven (zie CGVS2, p.6), doet verder afbreuk aan uw relaas. Verder legde u ook weinig aannemelijke en uiteenlopende verklaringen af over de bedreigingen die zouden gevolgd hebben op de arrestatie van de betrokken man. Waar u immers eerst aangaf dat de eerste man de volgende dag in de ochtend was langsgesproken (zie CGVS1, p.15), was dat niet veel later plots 's middags' (zie CGVS1, p.17). Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat uw vader u ondanks de ernst van de beweerde problemen en de algemene situatie in uw regio, zelfs na een eerste bedreiging als vijftienjarige nog alleen in de winkel zou laten staan. Temeer u zelf uitdrukkelijk aangaf dat "men in uw regio steeds twee kansen geeft, de eerste keer is het standaard dat ze niets doen, bij de tweede dreiging gaan ze altijd over tot moord" (zie CGVS1, p.17). Erop gewezen dat u zelf dan blijkbaar bij die tweede dreiging niet was vermoord, wijzigde u plots uw verklaring, nu gaf u aan dat "de taliban in het algemeen drie kansen geven en het op de derde keer moord is" (zie CGVS1, p.18). Een dergelijke aanpassing van uw verklaring is uiteraard allerm minst overtuigend. Bovendien had u ook uitdrukkelijk aangegeven dat de autoriteiten, bij wie jullie om bescherming zouden verzocht hebben, jullie verteld hadden dat ze toch niets konden doen, wat voorgaande nog minder aannemelijk maakt. Overigens liet u die poging tot bescherming op de vragenlijst van het CGVS opmerkelijk genoeg geheel onvermeld. Ten slotte komt het ook allerm minst aannemelijk over dat u iedereen van de familie, op uw oom na, in het ongewisse had gelaten over uw vertrek. Temeer gezien u zelf aangaf dat u ondanks de ernst van de beweerde problemen wel nog het risico had genomen naar uw dorp terug te keren om het graf van uw vader te bezoeken en zo afscheid van hem te nemen.

Dat u bij een dergelijke gelegenheid geen afscheid zou nemen van uw nog levende familieleden komt weinig overtuigend over. Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt dan ook onvermijdelijk tot de conclusie dat absoluut geen geloof gehecht kan worden aan uw relaas.

De documenten die u neerlegde vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Vooreerst kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Voorts legde u ook maar weinig overtuigende verklaringen af over de klacht die u indiende, het enige document ter staving van uw beweerdde problemen. U had immers bij de DVZ verklaard dat het ging om een "klacht, ingediend bij het districtshuis inzake mijn problemen" (zie Ontvangstbewijs Documenten, dd.19/02/2020). Opmerkelijk genoeg gaf u dan ten gehore op het CGVS aan dat het document eigenlijk een klacht was van uw moeder na de moord op uw vader (zie CGVS1, p.17). Haar verklaring daarop komt min of meer overeen met de verklaringen zoals u ze uiteindelijk op het CGVS liet optekenen, wat mogelijks een uitleg kan zijn voor bovenstaande verschuivingen in uw verklaringen. Hoe dan ook, het document is niet gedateerd, opgesteld door uw moeder en eigenlijk niet meer dan een aanvraag, zo gaf u zelf ook aan (zie CGVS2, pp.9-10). Verder zijn de foto's slechts een begin van bewijs zijn van uw aanwezigheid in Afghanistan, maar geven ze geen zekerheid over de plaats waar en het tijdstip waarop ze genomen zijn, noch tonen ze op enige wijze aan dat uw vader dood, laat staan vermoord zou zijn. De enveloppen ten slotte tonen enkel aan dat u post ontvangt uit Afghanistan. Waar u bij uw eerste interview op het CGVS nog gewezen werd op het feit dat een envelop uit Pakistan verstuurd leek, en een andere Urdu tekens bevatte, gaf u hier bij uw tweede interview een hele uitleg voor, gestaafd met nieuwe documenten (enkele foto's en stukken van een postkantoor (visitekaartje, certificaat en verklaring), alsook nieuwe enveloppen). Uw eerste post zou volgens uw nieuwe verklaringen door uw oom met behulp van een leveringsdienst vanuit Jalalabad naar Pakistan gegaan zijn en van daaruit naar het buitenland verstuurd. Het CGVS kan dergelijke uitleg aanvaarden, deze stukken tonen dan ook niet meer aan dan dat u post en dus hulp ontvangt van uw oom, die toegang heeft tot diensten in Jalalabad. De overige enveloppen kunnen zonder meer aanvaard worden.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielaanvraag die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Dat iedereen in Servië over België sprak (zie DVZ Verklaring, pt.27), dan wel een vriend die u in Servië ontmoette hier familie had en u aanraade ook naar hier te komen (zie CGVS1, p.12), is gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen allerminst afdoende als uitleg.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerdde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020 (beschikbaar op

<https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend

indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad

Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van

30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u deze trachtte te minimaliseren, blijkt u immers wel degelijk een band met de stad Jalalabad te hebben, de stad waar uw oom, die overigens ook uw reis financierde en u duidelijk nog steeds helpt, werkzaam is voor de Verenigde Naties. Daarnaast heeft u eerder al een tijdje probleemloos in Jalalabad verbleven, al kan zoals uiteengezet geen geloof worden gehecht aan uw problemen in uw regio van herkomst en daardoor evenmin aan het feit dat u in Jalalabad ondergedoken diende te verblijven. Bovendien waren uw verklaringen over dat verblijf op zich al maar weinig overtuigend. Verder bent u een gezonde, alleenstaande man die in elk geval ouder is dan u deed uitschijnen, legde u ook uiteenlopende verklaringen af over uw scholingsniveau en dient ook hierbij herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw vader. Bovendien heeft u wel degelijk professionele ervaringen opgedaan, zowel in Afghanistan als onderweg in Turkije. Hierdoor kan worden aangenomen dat u over mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verweerder wijst het verzoek om internationale bescherming van verzoeker af om volgende redenen:
- Het vluchtrelaas van verzoeker wordt niet geloofwaardig geacht omdat verzoeker liegt over zijn leeftijd, en geen duidelijk zich biedt op zijn achtergrond, zijn familiaal netwerk, zijn vertrekdatum en zijn reisweg. Daardoor komt volgens verweerder ook de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen problemen met de Taliban in het gedrang.

- Verzoeker beschikt over een intern beschermingsalternatief in Jalalabad waar zijn oom werkt.

2. Verzoeker betwist zijn ongeloofwaardigheid, en meent alleszins dat het CGVS selectief is in zijn beoordeling.

Verweerder verwijst naar meerdere elementen om de ongeloofwaardigheid van verzoeker mee te staven:

2.1. Verzoeker zou liegen over zijn leeftijd. Verweerder wijst er op dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat zijn leeftijd op 13.9.2019 al ouder was dan 18 jaar, met name 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,2 jaar. Verweerder verwijst nu aan verzoeker dat deze bij zijn verhoor van 23.09.2020 meedeelde dat hij "iets meer of minder dan 16 jaar was" (CG verhoor 1, blz. 3). Dit kan allerm minst een indicatie zijn van ongeloofwaardigheid. Verzoeker stelde immers ook dat hij het resultaat van het leeftijdsonderzoek aanvaardde, dat er in Afghanistan geen verjaardagen worden onthouden laat staan gevierd (hetgeen niet betwist wordt door verweerder), en dat hij nauwelijks naar school gegaan is. Het is dus perfect mogelijk dat verzoeker zich te goeder trouw vergiste toen hij zich bij aankomst in België minderjarig verklaarde. Enige leugenachtigheid daaruit afleiden is een brug te ver.

2.2. Verzoeker wordt in de beslissing ook voortdurend geconfronteerd met tegenstrijdige elementen tussen zijn verhoor bij het CGVS en de verklaring die hij aflegde bij onmiddellijke aankomst in de fiche "niet begeleide minderjarige". Met name wordt gewezen op zijn verklaringen i.v.m. zijn vluchtroute (al dan niet langs Pakistan gereisd), en zijn vluchtverhaal (bedreigd door de Taliban om te worden gerekruteerd, vermelding van problemen met de overheid), verklaringen over de onderwijsvorm die hij heeft gekregen (regulier onderwijs). Verzoeker zou later andere verklaringen hebben afgeleid (m.n. respectievelijk: dat hij niet via Pakistan is gereisd, dat hij "enkel" met de dood werd bedreigd, dat hij geen problemen had met de overheid, dat hij geen regulier onderwijs maar enkel koranonderwijs had gevolgd).

Verzoeker kan niet aanvaarden dat deze elementen thans worden ingeroepen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, om volgende redenen:

a) Als juridisch vaststaat dat verzoeker meerderjarig is, kan geen rekening meer worden gehouden met de verklaringen die hij heeft afgelegd op de fiche "niet begeleide minderjarige vreemdelingen". Deze laatste heeft immers geen waarde als hij als meerderjarige wordt beschouwd. Bovendien zou het een ongeoorloofd onderscheid uitmaken t.o.v. andere meerderjarige verzoekers van internationale bescherming die geen zo'n verhoor hebben afgelegd. Elk bijkomend verhoor biedt immers ruimte om tegenstrijdigheden te vinden tussen de verhoren.

b) Verzoeker blijft alleszins bij hetgeen hij in zijn latere verhoren (zowel bij DVZ als in beide verhoren bij verweerder) heeft verklaard. Uit de samenlezing van deze drie verhoren blijkt allerm minst enige tegenstrijdigheid

c) Uit de fiche niet begeleide minderjarige vreemdelingen blijkt niet wie voor verzoeker getolkt heeft. Er staan geen verwijzingen op naar de aanwezigheid van een officiële tolk zodat het niet zeker is of de vertaling authentieke gebeurd is

d) Uit dezelfde fiche blijkt evenmin dat verzoeker de kans heeft gehad om bij het einde van het verhoor de inhoud van de fiche na te kijken en de mogelijkheid heeft gehad om correcties aan te brengen

e) Verzoeker heeft de vragen uit deze fiche moeten beantwoorden bij zijn onmiddellijke aankomst in België dus nog voor hij de kans heeft gehad om met een advocaat te spreken die hem had kunnen voorlichten van zijn rechten en plichten in het kader van de procedure internationale bescherming. Had

hij dat wel gehad dan was hij beter geïnformeerd aan dit verhoor kunnen starten waardoor problemen zoals thans opgeworpen hadden kunnen worden vermeden.

f) De verklaringen van verzoeker in deze fiche zijn zodanig beknopt geformuleerd dat er niet veel uit kan worden afgeleid. Zo kan uit de vermelding "scolarité 3ième primaire" niet per se worden afgeleid dat verzoeker verklaarde dat hij in het regulier onderwijs heeft gezeten.

2.3. Verzoeker wijst er bovendien op dat verweerder zelf selectief is in het interpreteren van de geloofwaardigheid van verzoeker:

2.3.1. Zo wordt getwijfeld aan verzoekers verklaringen over het beroep van zijn maternale oom, die ook in Shega woont maar kantoor houdt in Jalalabad waar hij werkt in opdracht van de Verenigde Naties. Verzoeker wordt verweten dat hij geen enkel detail kan geven over de precieze jobomschrijving van deze oom.

Doch tegelijkertijd oordeelt verweerder dat verzoeker in staat is om terug te keren naar Afghanistan waar hij een intern vluchtalternatief heeft in Jalalabad omdat hij daar een sociaal netwerk zou hebben, met name dezelfde oom die voor de Verenigde Naties werkt. Verweerder gebruikt dus zelf een element dat hij niet geloofwaardig acht, toch om een redenering op te bouwen ten nadele van verzoeker. Dit is niet consequent en schendt de materiële motiveringsplicht. Eenzelfde element kan immers niet ten nadele van verzoeker worden gebruikt wanneer verzoeker het gebruikt om zijn aanvraag te onderbouwen, en ten nadele van verzoeker worden gebruikt wanneer het bestaan van dit element verzoeker net nadelig zou zijn voor de goedkeuring van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.3.2. Zo worden de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn relaas ongeloofwaardig geacht (zijn taskara - die een oplossing zou kunnen betekenen voor de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde leeftijd) terwijl andere documenten (de post die via Pakistan naar België werd verstuurd) wél werd aangenomen. Er is geen gerechtvaardigde aanleiding, meer nog: het is puur willekeurig, om het ene document wel en het andere document niet geloofwaardig te beschouwen indien er geen objectieve verschillen kunnen worden benoemd tussen beiden. Hoewel het ongetwijfeld correct is dat documenten in Afghanistan relatief eenvoudig kunnen worden vervalst en dat er veel corruptie heerst, dan nog rechtvaardigt dit niet dat gelijkaardige Afgaanse documenten niet en wel worden aanvaard door zich de ene keer te steunen op algemene informatie over potentiële vervalsing en de andere keer niet.

Ook verweerders stelling dat aan documenten pas geloofwaardigheid kan worden toegekend indien zij vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, kan niet worden aanvaard. Enerzijds gaat deze stelling in tegen de bepalingen van het arrest SINGH v. Belgium van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (SINGH e.a. v. België, nr. 33210/11, 2 oktober 2012). Zo behoren de klacht van zijn moeder bij de politie (omtrent de moord op haar echtgenoot, verzoekers vader), alsook verzoekers taskara tot de kern van verzoekers vluchtverhaal en heeft verweerder geen enkele moeite genomen om de echtheid van deze documenten na te gaan, maar heeft deze ze louter verworpen op basis van vermoeden van valsheid, dat dan weer gebaseerd is op algemene informatie.

Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande dat de stelling van verweerder dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn, gebaseerd is op foutieve veronderstellingen en slecht uitgewerkte redeneringen, zoals hierboven al werd aangetoond.

Omtrent de klacht van verzoekers moeder stelt verweerder dan weer dat verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat het ging om een klacht die hijzelf heeft ingediend omtrent zijn problemen, en ziet dus een tegenstrijdigheid met verzoekers stelling tijdens diens verhoor bij verweerder dat het gaat om een klacht ingediend door zijn moeder omwille van de dood van haar man. Ook hier is verweerder kennelijk te kwader trouw, of minstens veel te streng, aangezien het enige document waaruit dit moet blijken de omschrijving is die vermeld wordt in de inventaris van ingediende documenten ("ontvangstbewijs Documenten" bij Dienst Vreemdelingenzaken, aanwezig in het administratief dossier) waarop vermeld wordt: "klacht ingediend bij het districtshuis inzake mijn problemen". In tegenstelling tot hetgeen verweerder insinueert kan uit deze beschrijving allermist worden afgeleid dat verzoeker bij Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat het gaat om een klacht die hij zelf heeft ingediend. Ook de woordengroep "inzake mijn problemen" kan hiertoe geen aanleiding geven, aangezien de klacht die verzoekers moeder indiende uiteraard was ontstaan door "verzoekers problemen". Uit het vluchtrelaas van verzoeker blijkt immers dat haar echtgenoot vermoord werd, vermoedelijk omwille van de vlucht van verzoeker nadat hij voor een tweede keer bedreigd was door de man die de zak bij hem in de winkel had achtergelaten. Met andere woorden, zonder de problemen van verzoeker was de klacht nooit nodig geweest. Verweerder interpreteert verzoekers woorden kennelijk te kwader trouw.

Bovendien gaat het om een semantische discussie hetgeen delicaat is aangezien verzoeker spreekt via een tolk waardoor nuancewijzigingen nooit uit te sluiten vallen, ook indien de tolk te goeder trouw vertaalt.

2.4. Voorts haalt verweerder het feit dat verzoeker eerst "langs tal van andere Europese landen" is gepasseerd "zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken", hetgeen de vrees van verzoeker zou relativeren.

Er is geen enkel wettelijk criterium dat toelaat te besluiten tot verminderde geloofwaardigheid van een asielaanvrager op basis van de vaststelling dat een verzoeker op doorreis ging door andere veilig geachte landen zonder daar om bescherming te vragen. Het concept "veilig derde land", evenmin als de verworven bescherming van een EU land zijn de enige criteria om bescherming in zo'n verband te weigeren, doch in casu is geen van die scenario's aan de orde.

2.5. Verzoeker wordt door verweerder ook meermaals verweten om onduidelijk te zijn over zijn overtuiging van gebeurtenissen in de tijd. Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd geschreven over de leeftijd van verzoeker. Daaruit blijkt dat in de Afghaanse samenleving aanduidingen in de tijd een minder groot belang hebben dan in onze Belgische samenleving. Zodoende is het niet ipso facto een teken van leugenachtigheid als verzoeker bij zijn aankomst in België meldt dat zijn vader 10 of 11 maanden eerder overleden is (in de fiche NBMV, voor wat die waard is, zie hierboven), om dan zes maanden later te stellen dat zijn vader "ongeveer een jaar geleden" gedood werd. Dat is geen leugen, en bovendien moet rekening worden gehouden met de quasi onbestaande scholing van verzoeker zodat hij niet de gewoonte heeft om gebeurtenissen op te slaan in zijn geheugen gekoppeld aan een precieze tijdsbepaling.. Daarna kon verzoeker tijdens zijn verhoor bij verweerder de dood van zijn vader wel precies in de tijd situeren, hetgeen dan weer als verdacht wordt beschouwd door verweerder. De verklaring is nochtans eenvoudig dat hij voor zijn CGVS verhoor zijn advocaat geraadpleegd heeft die hem er op gewezen heeft dat hij zo precies mogelijke verklaringen moet afleggen. Zodoende had verzoeker zijn oom gecontacteerd die het hem kon uitleggen. Verzoeker mag dus niet met de vinger gewezen worden omdat hij zich in de loop van de procedure voorbereid heeft op het verhoor bij verweerder, door zich zo precies mogelijk te informeren over zijn problemen bij familie. Mocht hij dit niet gedaan hebben, had hij ongetwijfeld het verwijt gekregen dat hij geen interesse toonde in zijn problemen.

2.6. Samengevat meent verzoeker dan ook dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de individuele elementen van zijn profiel:

- Zijn beperkte scholing

- Zijn jonge leeftijd (ook als hij inderdaad al 20,8 jaar met standaarddeviatie van 1,2 jaar was op het ogenblik van de leeftijdstest, was hij toch nog bijzonder jong en mogelijk nog minderjarig toen hij uit Afghanistan vertrok)

Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat verzoeker onterecht geen rekening houdt met door hem voorgelegde documenten, en een te groot gewicht toekent aan de verklaringen uit de fiche NBMV terwijl de omstandigheden waarin dit verhoor werd afgelegd onvoldoende duidelijk blijken en alleszins op consistente wijze werden tegengesproken in de drie daaropvolgende verhoren.

Bijgevolg is het oordeel dat verzoeker ongeloofwaardig en leugenachtig is kennelijk te streng. Verweerder schendt daarbij de materiële motiveringsplicht aangezien hij een foutieve interpretatie maakt van de stukken van het dossier, met name van de verklaringen van verzoeker op de diverse gelegenheden waarbij hij verhoord werd.

Er blijven nog weinig tegenstrijdige of ongeloofwaardige elementen over in het licht van de hierboven vermelde kritiek, zodat verzoeker in beginsel het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Indien zijn vluchtrelaas waarachtig is, dient hij te worden erkend als vluchteling gelet op het reële risico op vervolging in geval van terugkeer door de taliban.

In ondergeschikte orde vordert verzoeker dat de beslissing wordt vernietigd teneinde verweerder te verplichten een nieuwe evaluatie te maken van verzoekers vluchtrelaas, daarbij rekening houdend met de hierboven vermelde kritiek op de thans bestreden beslissing."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verweerder twijfelt terecht niet aan de afkomst van verzoeker uit het district Kuzkunar uit provincie Nangarhar en erkent impliciet dat de situatie in zijn regio van herkomst zodanig gevaarlijk is dat

verzoeker er niet veilig kan terugkeren wegens een risico om als burger slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c Vreemdelingenwet).

Verweerder stelt echter dat verzoeker over een intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad in de zin van art. 48/5, §3 Vreemdelingenwet.

2. Verweerder stelt vooreerst dat, beknopt en weliswaar beperkend samengevat, de grote Afghaanse steden onder stevige overheidscontrole staan waardoor er geen sprake is van een "open combat", al erkent verweerder wel dat er geregeld willekeurige aanslagen plaatsvinden in Jalalabad waarbij ook burgerslachtoffers vallen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad blijkt uit het meest recente EASO rapport van september 2020 (stuk 6):

(...)

Ook al is de stad dus onder overheidscontrole, toch blijkt dus dat er zeer veel aanslagen tegen burgers zijn waarbij veel slachtoffers vallen. Verweerder heeft met deze actuele informatie geen rekening gehouden.

Verweerder stelt dat er in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om als burger slachtoffer te worden van een intern gewapend conflict in de zin van art. 48/4§2 c) Vreemdelingenwet. Zelfs als deze informatie nog (steeds) correct zou zijn, dan nog volstaat zij niet om te concluderen tot het werkelijk bestaan van een intern beschermingsalternatief.

In het arrest van 3 maart 2020 (met nummer 233 528) oordeelt de RvV dat de toetsing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet verschilt van de toetsing van de veiligheidssituatie in het kader van artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet:

(...)

3. Volgens de Eligibility Guidelines van UNHCR moet de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief geval per geval worden geanalyseerd (blz. 107):

"(...)"

Vooreerst moet dus geëvalueerd worden wat de persoonlijke omstandigheden zijn van verzoeker in verband met Jalalabad. In dat verband moet er op gewezen worden dat in Afghanistan familiebanden en netwerken uitermate belangrijk zijn:

"(...)"

Uit: EASO, Afghanistan. Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City. Country of Origin Information Report, augustus 2020, p. 31

Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 (blz. 109):

"(...)"

Volgens UNHCR blijkt bovendien dat 49.3% van de Afghaanse bevolking negatief staat tegenover interne ontheemden en 35.8% tegen terugkerende Afghanen¹

Volgens OXFAM:

(...)

(uit: OXFAM, Returning to fragility. Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan, Oxfam Research Report, januari 2018, stuk 5, p. 16

Met name wat Jalalabad betreft:

(...)

(stuk 5, blz. 30)

Zelfs voor terugkeerders met familiebanden is de situatie moeilijk. Een studie van OXFAM beschrijft de situatie in Nangarhar:

(...)

(stuk 5, blz. 28)

(...)

(stuk 5, blz. 29)

UNHCR (stuk 3) stelt dan ook dat er slechts uitzonderlijk sprake kan zijn van het bestaan van een werkelijk intern vestigingsalternatief in de grote steden, met name:

"(...)"

4. In casu wijst verzoeker er op het feit dat:

a) Er zeer weinig indicaties zijn voor het bestaan van een familiaal netwerk in Jalalabad: de enige persoon die hij er heeft is zijn oom die voor de VN werkt. Maar in feite blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat deze oom helemaal niet in Jalalabad woont. Zijn oom woonde immers vlakbij het huis van verzoeker in Shega. De oom heeft enkel een kantoor in Jalalabad waar hij komt voor zijn werk, en dan nog maar af en toe aangezien hij kennelijk vaak moet reizen voor zijn werk. Er is dus geen indicatie dat

zijn oom hem bij hem thuis zou kunnen opvangen. Verzoeker kan ook niet verondersteld worden duurzaam te verblijven op de werkplek van zijn oom in Jalalabad.

Bovendien stelt verweerder dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers oom in Jalalabad voor de VN werkt. In dat geval blijkt dus dat er niet eens het minste spoor bestaat van een familiaal netwerk voor verzoeker in Jalalabad.

Het is dan ook hoogst onredelijk van verzoeker om te verwachten dat hij zich op een veilige en adequate wijze zal kunnen vestigen in Jalalabad. Dit temeer nu Oxfam wijst op de enorme expansie die de stad heeft gekend door de toevloed van vele terugkeerders uit het buitenland en de interne ontheemden die zich in Jalalabad vestigen, waardoor het aanbod aan huisvesting de vraag niet kan volgen en de huurprijzen onbetaalbaar zijn geworden, zeker voor wie geen of nauwelijks over een familiaal netwerk beschikt:

(...)

(stuk 5, blz. 30)

b) Hij met medische problemen kampt. Dit blijkt uit het tweede verhoor bij verweerder (blz. 2) waarin hij aangeeft dat hij kampt met pijn aan de nieren en daarvoor medicatie moet nemen.

Verweerder behoudt zich het recht voor om daar bijkomende documentatie van te voegen in de loop van de procedure.

Volgens EASO is de toestand van de gezondheidszorg in Afghanistan uiterst zorgelijk. Opnieuw zorgt de toestroom van terugkeerders en intern ontheemden ervoor dat voornamelijk in de stedelijke gebieden de gezondheidszorg niet kan voorzien in de essentiële noden van de bevolking.

(...)

(stuk 4, blz. 47)

Het CGVS beschrijft de situatie specifiek in Jalalabad als volgt:

(...)

(stuk 7, blz. 37-38)

c) Verzoeker wijst er verder op dat hij nooit eerder in Jalalabad verbleef (behalve de vijf dagen dat hij zich schuilhield op de werkplaats van zijn vader) en dat hij zeer beperkt geschoold is zodat hij geen kwalificaties heeft verworven om aan de slag te kunnen op de arbeidsmarkt in Jalalabad.

(...)

(stuk 4, blz. 30).

5. Tot slot stelt verweerder ook nog dat men op een veilige manier kan reizen naar Jalalabad. Dat blijkt niet uit de bron die verweerder zelf aanhaalt (COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie, Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12.03.2020, stuk 7), waar het op blz. 39-40 luidt:

(...)

De bronnen waarop het CEDOCA rapport zich baseert spreken zichzelf dus tegen: de ene zegt dat de weg "voldoende veilig" is, maar kennelijk zijn er toch nog illegale controleposten en controleren de autoriteiten niet de volledige weg.

Daarnaast vormt ook de verkeersveiligheid een ernstig probleem.

Gelet op de volatiele veiligheidssituatie en de tegenstrijdige aard van de bronnen is het hoogst onzeker of verzoeker deze reis wel veilig zou kunnen ondernemen vanuit Koboel.

6. Op basis van het bovenstaande blijkt dat het onredelijk en niet relevant is om te spreken van een intern vestigingsalternatief in Jalalabad voor verzoeker.

Dit omwille van de zeer slechte sociaal economische situatie in Jalalabad, de onveiligheid in de stad, het gebrek aan familiaal netwerk van verzoeker in de stad, de slechte toegang tot de gezondheidszorg, en het gevaar voor verzoeker om zich naar Jalalabad te begeven.

Bijgevolg kan Jalalabad niet ernstig worden beschouwd als een intern hervestigingsalternatief voor verzoeker en zijn gezien, en dient verzoeker minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend omwille van zijn herkomst uit het district Khuskunar in de provincie Nangarhar."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 1-4 en 105-114 (stuk 3);
- het Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City" van EASO van augustus 2020, p. 21-58 (stuk 4);
- het Oxfam Research Report "Returning to fragility. Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan" van Oxfam van januari 2018 (stuk 5);

- het Country of Origin Information Report “Afghanistan Security Situation” van EASO van september 2020, p. 1-9 en 226-236 (stuk 6);
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod” van 12 maart 2020, p. 1-4 en 36-41 (stuk 7).

2.2.2. Bij een op 16 juni 2021 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een fotokopie van een attest van de Afghaanse Rode Halve Maan van 26 mei 2021 (stuk 1), een overzicht van zijn medisch dossier (stuk 2), een medisch verslag van dokter L. De Roo van 12 april 2021 (stuk 3) en een medisch verslag van 27 april 2021 (stuk 4).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker het originele attest van de Afghaanse Rode Halve Maan van 26 mei 2021 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Deze problemen zouden begonnen zijn toen begin mei 2018 een onbekende man naar de winkel van verzoekers vader kwam op een moment dat verzoeker alleen in de winkel stond. Deze man zou verzoeker gevraagd hebben om een zak voor hem bij te houden terwijl hij ging bidden. Slechts enkele minuten later zou er een andere man de zak zijn komen ophalen, doch deze werd niet veel later door de politie opgepakt. De volgende dag zou de eerste man terug naar de winkel zijn gekomen en verzoeker ervan beschuldigd hebben zijn vriend verraden te hebben en een spion van de overheid te zijn. Hij zou ook verzoeker bedreigd hebben. Verzoeker zou hierop met zijn vader naar het politiekantoor zijn gegaan, doch daar werd hen verteld dat er niets aan gedaan kon worden. Drie dagen later zou de man opnieuw zijn langsgekomen en verzoeker opnieuw bedreigd hebben. Verzoeker zou daarop zijn vertrokken naar het kantoor van de Verenigde Naties in Jalalabad waar zijn oom werkt en daar een vijftal dagen hebben verbleven. In die tijd zou hij vernomen hebben dat zijn vader door de mensen die hem bedreigd hadden vermoord was. Daarop zou hij nog een keer zijn teruggekeerd naar zijn dorp om het graf van zijn vader te bezoeken om enkele dagen later Afghanistan op aanraden van zijn familie definitief te verlaten.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn *taskara*, tien foto's, een klacht, enkele stukken van een postkantoor (een visitekaartje, een certificaat en een verklaring) en enkele enveloppen neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

De *taskara* bevestigt hoogstens de nationaliteit en de identiteit van verzoeker, wat *in casu* niet betwist wordt. Hieruit kan evenwel niet blijken dat verzoeker in Afghanistan problemen heeft met de taliban. De foto's die verzoeker neerlegde zijn niet gedateerd en geven geen zekerheid over de plaats waarop ze genomen zijn. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekers vader dood, laat staan vermoord zou zijn omwille van de door verzoeker aangehaalde redenen. De klacht bevat louter de verklaringen van de moeder van verzoeker over de door verzoeker aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat de moeder van verzoeker een klacht zou hebben neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Hier kan nog worden aan toegevoegd dat de klacht ongedateerd is en eigenlijk een vraag is om de aanvraag van de moeder goed te keuren, wat dat ook moge betekenen. Uit de enveloppen kan ten slotte hoogstens worden afgeleid dat verzoeker post ontving uit Afghanistan. De door verzoeker aangehaalde feiten worden hiermee niet aangetoond. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is gelet op het feit dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse “*officiële*” documenten kunnen worden verkregen.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (uittreksels van) enkele rapporten over de veiligheidssituatie in (onder meer) Afghanistan en Jalalabad. Het betreft hier slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke situatie van verzoeker en bijgevolg de door verzoeker aangehaalde feiten en vrees niet kan staven.

Uit het bij zijn op 16 juni 2021 neergelegde aanvullende nota gevoegde attest van de Afghaanse Rode Halve Maan van 26 mei 2021 kan blijken dat de familie van verzoeker in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar verblijft en daar sinds 1 maart 2021 bijstand ontvangt. Uit dit document kunnen verzoekers problemen met de taliban niet blijken. Evenmin blijkt hieruit dat verzoekers vader omwille van deze problemen werd vermoord. Uit de medische stukken die verzoeker bij deze aanvullende nota voegt, kan (onder meer) blijken dat verzoeker op 6 april 2021 op de dienst spoedgevallen werd opgenomen "omwille van onderbuikspijn", dat verzoeker een geschiedenis heeft van angstaanvallen, slecht slapen en nachtmerries en dat verzoeker soms suïcidale gedachten heeft. Uit deze stukken kan evenwel niet blijken dat de medische en psychische problemen waarmee verzoeker zou kampen hun oorzaak vinden in de problemen die hij stelt te hebben gekend in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden vast dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd. Dit wordt als volgt toegelicht:

"U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan dat u op het ogenblik van uw aankomst minderjarig zou zijn, u verklaarde met name dat u op dat moment 17 jaar oud was, waarop uw geboortedatum voorlopig geregistreerd werd op 31/08/2002 (Zie Inschrijving, zie Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) dd. 28/08/019). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal te Nederover-Heembeek, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 13 september 2019 een leeftijd had ouder dan 18 jaar, met name 20,8 jaar, met een standaarddeviatie van 1,2 jaar. Frappanter nog, ongeveer een half jaar later, op 19 februari 2020 verklaarde u op uw interview bij de DVZ plots dat u op dat moment 16 jaar oud was (zie DVZ Verklaring, pt.4). Zo mogelijk nog hallucinanter is de vaststelling dat u ten gehore op het CGVS op 23 september 2020 (hierna: 'CGVS1'), nog eens een half jaar later, liet optekenen ook op dat moment ongeveer 16 jaar oud te zijn (zie CGVS1, p.3). Gewezen op het resultaat van de leeftijdstest bleef u een afdoende uitleg schuldig. U gaf aan dat u voor uzelf en volgens de Afghaanse kalender nog steeds 16 jaar oud bent, maar het resultaat aanvaardt. U voegde er nog aan toe dat u volgens uw taskara ook 16 jaar oud zou zijn (zie CGVS1, p.3). Ook deze kan uw identiteit en leeftijd echter allerminst op overtuigende wijze staven, gezien de taskara opgesteld in juli 2016 vermeldt dat u op dat moment 13 jaar oud was. Dat die leeftijd er als dusdanig op vermeld werd op basis van uw uiterlijk, terwijl u zelf liet optekenen dat u er zelf niet om gegaan was maar uw vader deze had laten aanmaken (zie CGVS1, p.3), maakt dan ook dat deze allerminst als bewijs van uw leeftijd kan worden aanvaard. De taskara die u neerlegde is dan ook in elk geval geen sluitend bewijs van uw identiteit. Het CGVS wijst er hier alvast op dat uit informatie waarover het beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dergelijke documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit of bij het ondersteunen van het asieltrelaas. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent en uw ware identiteit te verhullen. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat ernstig aan."

Verzoeker voert in een eerste middel aan dat het gegeven dat hij tijdens zijn gehoor van 23 september 2020 meedeelde dat hij "iets meer of minder dan 16 jaar was" allerminst een indicatie kan zijn van ongeloofwaardigheid, nu hij ook stelde dat hij het resultaat van het leeftijdsonderzoek aanvaardde, er in Afghanistan geen verjaardagen worden onthouden, laat staan gevierd, en hij nauwelijks naar school gegaan is. Hij stelt dat het perfect mogelijk is dat hij zich te goeder trouw vergiste toen hij zich bij aankomst in België minderjarig verklaarde.

De Raad wijst erop dat verzoeker, ondanks het feit dat hij stelde het leeftijdsonderzoek te aanvaarden, bleef zeggen dat hij voor zichzelf en de Afghaanse kalender 16 jaar oud is (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 september 2020, p. 3). Dat er in Afghanistan geen verjaardagen worden onthouden, laat staan gevierd, en hij nauwelijks naar school gegaan is, heeft verzoeker er kennelijk niet van weerhouden om zonder enig voorbehoud duidelijke verklaringen af te

leggen over zijn leeftijd die niet stroken met de resultaten van een leeftijdsonderzoek en die bovendien, zoals hierboven blijkt, ook nog incoherent zijn. De commissaris-generaal mag uit het voorgaande wel degelijk afleiden dat het erop lijkt dat verzoeker doelbewust heeft getracht de Belgische asielinstellingen te misleiden door zich jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is en dat dit de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen al bij voorbaat ernstig aantast.

Waar verzoeker in het eerste middel de commissaris-generaal verwijt selectief te zijn in het interpreteren van zijn geloofwaardigheid, nu deze zijn *taskara* ongeloofwaardig acht, terwijl andere documenten (de post die via Pakistan naar België werd verstuurd) wél werden aangenomen, wijst de Raad er op dat de leeftijd die op verzoekers *taskara* prijkt, wordt tegengesproken door de resultaten van een leeftijdsonderzoek. Enige willekeur bij de beoordeling van documenten wordt *in casu* dan ook niet aangetoond.

Naast de leugenachtige verklaringen over verzoekers leeftijd, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens op goede gronden vast dat verzoeker geen duidelijk zicht wenst te geven op zijn familiaal netwerk, zijn vertrekdatum en zijn reisweg. Dit wordt als volgt toegelicht:

“U legde immers uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot (...) enkele van uw familieleden en uw reisweg. (...) Verder konden ook een aantal van uw verklaringen over uw (gebrek aan) netwerk in Afghanistan maar weinig overtuigen. Niet alleen kan, zoals verder uiteengezet, geen geloof worden gehecht aan uw problemen en bijgevolg aan de moord op uw vader, ook uw verklaringen over uw oom, die in Jalalabad zou werken voor de Verenigde Naties, konden niet overtuigen. U bleek immers zo goed als niets te weten over het werk van die oom. Zo wist u niet voor welke tak van de VN uw oom werkte, wat hij precies deed, sinds wanneer hij dat deed of waar in Jalalabad zijn kantoor was (zie CGVS1, pp.7-9). Weinig overtuigend op zich al, des te meer zo gezien aangaf uw hele leven slechts twee huizen verder te hebben gewoond. Dat u pas ongeveer een half jaar voor uw vertrek vernomen zou hebben van zijn werk is daarvoor geen vergoelijking. U zou immers zelfs een paar dagen in zijn kantoor verbleven hebben voorafgaand aan uw vertrek. Dat u overigens eerst aangaf dat hij u op zijn kantoor elke dag kwam bezoeken (zie CGVS1, p.13), en dan nadien verklaarde dat hij er slechts twee keer kwam (zie CGVS2, p.7), doet al ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen over dat verblijf aldaar. Wat er daar ook van zij, u zou ondanks de ernst van de beweerde problemen zelfs nauwelijks naar het werk van uw oom gevraagd hebben nadien, hoewel u zich duidelijk bewust was van het belang daarvan voor de Belgische asielinstellingen en u tussen uw beide interviews op het CGVS nog in contact stond met die oom. Dat u onder druk stond omdat u bij uw eerste interview gewezen werd op een envelop die u uit Pakistan had ontvangen en dat wilde uitklaren (zie CGVS2, pp.5-7), is allerm minst een vergoelijking voor een dergelijk gebrek aan interesse. U legde overigens ook helemaal niets van documenten neer ter staving van dat werk van uw oom. Voorts dient eveneens vastgesteld dat het CGVS ernstige twijfels heeft bij de door u voorgehouden vertrekdatum en uw reisweg uit Afghanistan, gezien u ook daarover uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen aflegde. Zo had u aanvankelijk laten optekenen dat u ongeveer 10 of 11 maanden onderweg zou zijn geweest (zie Fiche NMBV, dd. 28/08/2019), nadien gaf u -uitdrukkelijk gevraagd naar uw vertrekdatum- aan dat u ongeveer een jaar onderweg was geweest (zie DVZ Verklaring, pt.32). Aanvankelijk gaf u op het CGVS ook te kennen dat u in 2018 was vertrokken, maar niet wist wanneer in dat jaar precies. U gaf wel aan dat het zomer was, maar wist de maand niet, die had u namelijk pas in België geleerd (zie CGVS1, p.12). Opmerkelijk, gezien u elders tijdens datzelfde interview heel wat accurater kon aangeven dat uw vader op 11 jawza 1397 was overleden (1 juni 2018 in de Gregoriaanse kalender) en u nauwelijks enkele dagen Afghanistan beweert verlaten te hebben (zie CGVS1, p.4, p.18). Ook uw verklaringen over uw reisweg zelf konden niet overtuigen. Waar u immers aanvankelijk nog had aangegeven dat u via Pakistan naar Iran was gereisd (zie Fiche NMBV, dd. 28/08/2019), gaf u nadien steevast aan dat u van Afghanistan rechtstreeks naar Iran was gereisd (zie DVZ Verklaring, pt.32; zie CGVS1, p.12; zie CGVS2, p.8). Hierop gewezen, verwees u naar het feit dat het uw eerste reis was en mensen in het centrum zouden verteld hebben dat jullie via Pakistan reisden (zie CGVS2, p.10). Weinig overtuigend, en enigszins opmerkelijk gezien u net vlak na aankomst in België had verklaard dat u via Pakistan was gekomen, en dat dan later wijzigde. U besloot uiteindelijk dat u eigenlijk niet wist of u via Pakistan was gekomen of niet (zie CGVS2, p.10), wat uiteraard maar weinig overtuigt. Verder wist u geen enkele plaats binnen Afghanistan, op Nimroz na, te benoemen waar u langs zou zijn gepasseerd op deze naar alle verwachtingen toch memorabele reis (zie CGVS2, p.8). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u, behalve over uw leeftijd, ook doelbewust geen zicht wenst te scheppen op uw opleidingsniveau, uw familiaal netwerk, vertrek uit Jalalabad/Afghanistan en uw reisweg.”

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat de tegenstrijdige elementen tussen zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en de verklaringen die hij bij onmiddellijke aankomst aflegde in de fiche "*niet begeleide minderjarige*" over zijn vluchtroute niet kunnen worden ingeroepen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, doch kan hierin niet worden bijgetreden. Zijn betoog dat als juridisch vaststaat dat hij meerderjarig is, geen rekening meer kan worden gehouden met de verklaringen die hij heeft afgelegd op de fiche "*niet begeleide minderjarig vreemdelingen*", houdt immers geen steek. De Raad kent geen enkele normatieve bepaling – en verzoeker duidt geen dergelijke bepaling aan – waaruit zou blijken dat de verklaringen die een persoon die bij aankomst in het Rijk voorhoudt minderjarig te zijn laat optekenen in de fiche "*mineur étranger non accompagné*" nietig zouden zijn of geen waarde meer zouden hebben wanneer komt vast te staan dat deze persoon op dat ogenblik niet minderjarig was en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Voorts wordt niet ingezien in welk opzicht er een ongeoorloofd onderscheid zou zijn ten opzichte van andere meerderjarige verzoekers om internationale bescherming die geen zo'n interview hebben afgelegd, nu een dergelijk gehoor er geenszins op gericht is om extra tegenstrijdigheden te kunnen vinden, doch wel op het onmiddellijk meedelen van de aanwezigheid van de niet begeleide minderjarige vreemdeling op het grondgebied of aan de grens aan de dienst Voogdij en aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (zie de Omzendbrief van 8 mei 2015 betreffende de signalementfiche van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en hun tenlasteneming). Zo hierdoor toch dergelijke tegenstrijdige verklaringen aan het licht komen, zoals *in casu*, dan is dit overigens te wijten aan de leugenachtige verklaringen van de verzoeker zelf, die zich bij aankomst in het Rijk ten onrechte als minderjarige heeft voorgedaan. Door te blijven bij wat hij in zijn latere verhoren (zowel bij de DVZ als in beide verhoren bij het CGVS) heeft verklaard, blijft verzoeker steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Bovendien klaart verzoeker hiermee de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op het CGVS niet uit. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit de fiche "*niet begeleide minderjarige vreemdelingen*" niet blijkt wie voor hem getolkt heeft. Het document "*Enregistrement demande de protection internationale*", dat deze fiche voorafgaat, maakt echter wel melding van een tolknummer, zodat verzoeker kon nagaan wie er voor hem getolkt heeft en of dit een officiële tolk is. Noch uit de fiche "*mineur étranger non accompagné*", noch uit het eraan voorafgaande document "*Enregistrement demande de protection internationale*", noch uit de "*Bijlage identiteitsdocumenten*" bij voornoemde fiche kan blijken dat verzoeker enig bezwaar heeft gemaakt tegen de tolk Pashtou die hem bij het invullen van de fiche "*mineur étranger non accompagné*" bijstond. Bovendien antwoordde verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS van 18 november 2020 bevestigend op de vraag of zijn vorige interviews, behalve wat betreft de naam van de provinciegouverneur, goed verlopen waren (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 november 2020, p. 3). Dat verzoeker de vragen uit deze fiche heeft moeten beantwoorden bij zijn onmiddellijke aankomst in België, nog voor hij de kans heeft gehad om met een advocaat te spreken die hem had kunnen voorlichten van zijn rechten en plichten in het kader van de procedure internationale bescherming doet aan het voorgaande geen afbreuk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij ook zonder (informatie van) zijn advocaat waarachtige verklaringen aflegt over zijn problemen en netwerk in zijn land van herkomst en over zijn reisweg. Overigens werd verzoeker tijdens zijn beide interviews op het CGVS vergezeld van een advocaat en heeft hij daar de problemen die hij thans in zijn verzoekschrift opwerpt op geen enkel ogenblik opgeworpen, in tegendeel. Behalve de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn scholing – op dit punt kan verzoeker in zijn verzoekschrift worden gevolgd –, zijn de verklaringen op de fiche "*mineur étranger non accompagné*" voldoende duidelijk geformuleerd om er de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden met zijn latere verklaringen over zijn vertrekdatum en reisweg uit af te leiden. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Waar verzoeker in het eerste middel de commissaris-generaal verwijt selectief te zijn in het interpreteren van zijn geloofwaardigheid, nu wordt getwijfeld aan zijn verklaringen over het beroep van zijn maternale oom doch tegelijkertijd wordt geoordeeld dat hij dankzij diezelfde oom een sociaal netwerk zou hebben in Jalalabad waardoor een intern vluchtalternatief aldaar voor hem redelijk is, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij zo goed als niets bleek te weten over het werk van die oom, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de keren dat zijn oom hem op zijn kantoor kwam bezoeken, dat hij ondanks de ernst van de beweerde problemen zelfs nauwelijks naar het werk van zijn oom gevraagd zou hebben nadien, hoewel hij zich duidelijk bewust was van het belang daarvan voor de Belgische asielinstanties en hij tussen zijn beide interviews op het CGVS nog in contact stond met die oom en dat hij helemaal niets van documenten neerlegde ter staving van het werk van zijn oom.

De voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algemene geloofwaardigheid en bij uitbreiding ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen die hij in Afghanistan stelt te hebben gekend. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen in Afghanistan wordt verder aangetast door de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen:

“Zo liet u uiteenlopende versies van uw problemen optekenen, aanvankelijk op de fiche die u bij de DVZ invulde als ‘minderjarige’ en nadien bij de DVZ en ten gehore op het CGVS. U had immers op eerstgenoemde vragenlijst uitdrukkelijk verklaard dat u problemen had met de (Afghaanse, nvdr) autoriteiten en de taliban. U verduidelijkte dat de taliban wilde dat u voor hen werkte, de autoriteiten zouden u beschuldigd hebben van spionage en samenwerking met de taliban (zie Fiche NMBV, dd. 28/08/2019). Nadien hield u het, zowel op de DVZ als ten gehore op het CGVS, enkel bij problemen met de taliban. Hiermee geconfronteerd, ontkende u problemen te hebben gehad met de autoriteiten. Wel zouden ze jullie geen bescherming geboden hebben (zie CGVS2, p.6), wat evenwel iets geheel anders is dan hetgeen u initieel liet optekenen. Bovendien wijzigde u ook gaandeweg uw verklaringen over die problemen met de taliban. Waar de taliban aanvankelijk dus nog wilde dat u voor hen werkte, rept u van iets dergelijks naderhand met geen woord. U verwees bij de DVZ en ten gehore op het CGVS enkel naar de beschuldigingen en de bedreigingen van de taliban na de arrestatie van de man die een zak uit uw winkel had opgehaald, en naar de moord op uw vader. Van de eerdergenoemde vraag tot samenwerking met de taliban was merkwaardig genoeg plots helemaal geen sprake meer. Verder dient ook hierbij opgemerkt te worden dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over het tijdstip van de dood van uw vader. Bij aankomst in België gaf u immers aan dat hij 10 of 11 maanden geleden overleden was, u vermeldde daar overigens niet dat hij vermoord was (zie Fiche NBMV, dd. 28/08/2019). Ongeveer een half jaar later gaf u bij de DVZ aan dat uw vader ongeveer een jaar geleden was overleden (zie DVZ Verklaring, dd. 19/02/2020, pt.13A). Ten gehore op het CGVS bleek u zijn vermeend overlijden zoals vermeld plots wel bijzonder accuraat in de tijd te kunnen plaatsen, nu zou hij gedood zijn op 13 jawza 1397 (ofte 1 juni 2018). Waarom u dat dan eerder niet zo kon aangeven, blijft een raadsel. Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan compleet teniet. Voorts wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de problemen ernstig ondermijnd door de vaststelling dat u aangaf dat u na de doodsb bedreigingen door de taliban nog zou zijn teruggekeerd naar uw dorp, naar eigen zeggen omdat u het graf van uw vader wilde bezoeken om afscheid te nemen (zie CGVS1, pp.14-15). Dat u eerst aangaf dat u er een dag bleef (zie CGVS1, p.14), en nadien verklaarde er niet te zijn gebleven (zie CGVS2, p.6), doet verder afbreuk aan uw relaas. Verder legde u ook weinig aannemelijke en uiteenlopende verklaringen af over de bedreigingen die zouden gevolgd hebben op de arrestatie van de betrokken man. Waar u immers eerst aangaf dat de eerste man de volgende dag in de ochtend was langsgesproken (zie CGVS1, p.15), was dat niet veel later plots ‘s middags’ (zie CGVS1, p.17). Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat uw vader u ondanks de ernst van de beweerde problemen en de algemene situatie in uw regio, zelfs na een eerste bedreiging als vijftienjarige nog alleen in de winkel zou laten staan. Temeer u zelf uitdrukkelijk aangaf dat “men in uw regio steeds twee kansen geeft, de eerste keer is het standaard dat ze niets doen, bij de tweede dreiging gaan ze altijd over tot moord” (zie CGVS1, p.17). Erop gewezen dat u zelf dan blijkbaar bij die tweede dreiging niet was vermoord, wijzigde u plots uw verklaring, nu gaf u aan dat “de taliban in het algemeen drie kansen geven en het op de derde keer moord is” (zie CGVS1, p.18). Een dergelijke aanpassing van uw verklaring is uiteraard allerminst overtuigend. Bovendien had u ook uitdrukkelijk aangegeven dat de autoriteiten, bij wie jullie om bescherming zouden verzocht hebben, jullie verteld hadden dat ze toch niets konden doen, wat voorgaande nog minder aannemelijk maakt. Overigens liet u die poging tot bescherming op de vragenlijst van het CGVS opmerkelijk genoeg geheel onvermeld. Ten slotte komt het ook allerminst aannemelijk over dat u iedereen van de familie, op uw oom na, in het ongewisse had gelaten over uw vertrek. Temeer gezien u zelf aangaf dat u ondanks de ernst van de beweerde problemen wel nog het risico had genomen naar uw dorp terug te keren om het graf van uw vader te bezoeken en zo afscheid van hem te nemen. Dat u bij een dergelijke gelegenheid geen afscheid zou nemen van uw nog levende familieleden komt weinig overtuigend over. Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt dan ook onvermijdelijk tot de conclusie dat absoluut geen geloof gehecht kan worden aan uw relaas.”

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de tegenstrijdige elementen tussen zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS en de verklaringen die hij bij onmiddellijke aankomst aflegde in de fiche “niet begeleide minderjarige” over zijn vluchtverhaal niet kunnen worden ingeroepen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar wat *supra* reeds werd gesteld over de geldigheid van de verklaringen die hij in de fiche “mineur étranger non accompagné” liet optekenen.

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat in de Afghaanse samenleving aanduidingen in de tijd een minder groot belang hebben dan in onze Belgische samenleving en wijst op zijn *“quasi onbestaande scholing”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en tot het vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het tijdstip van de dood van zijn vader, wat een zeer essentieel onderdeel uitmaakt van zijn relaas, zonder deze tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. De omstandigheid dat verzoeker voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn advocaat geraadpleegd heeft en dat deze hem er op gewezen heeft dat hij zo precies mogelijke verklaringen moet afleggen, zodat hij zijn oom gecontacteerd heeft, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zeer uiteenlopende verklaringen aflegde over het tijdstip van de dood van zijn vader. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven aangehaalde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn relaas en de door hem voorgehouden vrees gegrond zijn.

Ook de volgende overwegingen in de bestreden beslissing dragen bij tot dit besluit:

“Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Dat iedereen in Servië over België sprak (zie DVZ Verklaring, pt.27), dan wel een vriend die u in Servië ontmoette hier familie had en u aanraadde ook naar hier te komen (zie CGVS1, p.12), is gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen allerminst afdoende als uitleg.”

Verzoeker betoogt dat er geen enkel wettelijk criterium is dat toelaat te besluiten tot verminderde geloofwaardigheid van een asielrelaas op basis van de vaststelling dat een verzoeker op doorreis ging door andere veilig geachte landen zonder daar om bescherming te vragen. Hij gaat evenwel voorbij aan het bepaalde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet dat vermeldt dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien (onder meer) is voldaan aan de voorwaarde dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen heeft kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen. Voorts wordt er nogmaals op gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij uit hoofde daarvan een geïntenseerde vrees voor vervolging heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.2.3. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de door beide partijen aangebrachte informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij afkomstig is uit het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar. In de bestreden beslissing is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de in de provincie Nangarhar, waarin de stad Jalalabad en de agglomeratie errond gelegen is, heden niet een dermate

hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen (*'a lower level of individual elements'*) is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, wat hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich aldaar hervestigt. In dit kader wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen en dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Dit blijkt ook uit de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 12 maart 2020 waarin aangegeven wordt dat ISKP weliswaar verzwakt is ten gevolge van campagnes van de Afghaanse overheid en de internationale strijdkrachten, maar ook dat de taliban en gewapende lokale inwoners ISKP hebben verzwakt. Zowel de Afghaanse overheid als de taliban hebben territoriale winst geboekt na operaties tegen ISKP (p. 42).

De Raad herinnert eraan dat de bewijslast omtrent de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (*"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018 en EASO (*"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van december 2020) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen, in overweging te nemen.

UNHCR meent in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap in bepaalde omstandigheden kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden.

Wat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Hoewel u deze trachtte te minimaliseren, blijkt u immers wel degelijk een band met de stad Jalalabad te hebben, de stad waar uw oom, die overigens ook uw reis financierde en u duidelijk nog steeds helpt, werkzaam is voor de Verenigde Naties. Daarnaast heeft u eerder al een tijdje probleemloos in Jalalabad verbleven, al kan zoals uiteengezet geen geloof worden gehecht aan uw problemen in uw regio van herkomst en daardoor evenmin aan het feit dat u in Jalalabad ondergedoken diende te verblijven. Bovendien waren uw verklaringen over dat verblijf op zich al maar weinig overtuigend. Verder bent u een gezonde, alleenstaande man die in elk geval ouder is dan u deed uitschijnen, legde u ook uiteenlopende verklaringen af over uw scholingsniveau en dient ook hierbij herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw vader. Bovendien heeft u wel degelijk professionele ervaringen opgedaan, zowel in Afghanistan als onderweg in Turkije.

Hierdoor kan worden aangenomen dat u over mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door

naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen."

Zoals verzoeker in het tweede middel terecht aanvoert, zijn er weinig indicaties voor het bestaan van een familiaal netwerk in Jalalabad. De enige persoon die hij er zou hebben is zijn oom die voor de Verenigde Naties werkt, maar deze zou niet in Jalalabad wonen, maar er enkel werken. Bovendien wijst verzoeker er terecht op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat het niet geloofwaardig is dat zijn oom in Jalalabad voor de Verenigde Naties werkt. Voorts achtte de commissaris-generaal verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Jalalabad weinig overtuigend. Er kan dan ook moeilijk worden volgehouden dat verzoeker in Jalalabad een netwerk heeft. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de moord op verzoekers vader doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu uit niets blijkt dat verzoekers vader enige connectie zou hebben met Jalalabad.

Dit neemt niet weg dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker een gezonde, alleenstaande man is die in elk geval ouder is dan hij deed uitschijnen. In het tweede middel betwist verzoeker deze vaststelling en voert hij aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had aangegeven dat hij kampt met pijn aan de nieren en dat hij daarvoor medicatie moet nemen. Uit de stukken die hij bij zijn op 16 juni 2021 neergelegde aanvullende nota voegt, kan dit evenwel niet blijken. Hieruit kan wel blijken dat verzoeker op 6 april 2021 is opgenomen op de spoed wegens hevige onderbuikspijn. Dit zou evenwel zijn opgevolgd. Er zou op 15 april 2021 een echografie zijn genomen met een geruststellend resultaat. Na een consultatie op 19 april 2021 werd er besloten om geen gastroscopie te voorzien. Op een volgende consultatie op 29 april 2021 wordt gesteld dat een gastroscopie kan plaatsvinden, doch dat verzoeker dat niet ziet zitten. Nog wordt op deze consultatie besloten dat de abdominale last en pijn in de borststreek waarvan verzoeker gewag maakt vermoedelijk voortkomen uit psychische klachten. Verzoeker legt evenwel geen attesten voor waaruit blijkt dat hij psychologische problemen heeft en daarvoor door een psycholoog of psychiater zou (moeten) worden opgevolgd. Waar in de bij de voornoemde aanvullende nota gevoegde medische stukken melding wordt gemaakt van een geschiedenis van angstaanvallen, slecht slapen en nachtmerries, stelt de Raad vast dat, zoals verzoeker in deze aanvullende nota zelf aanhaalt, hiervoor geen somatische problemen kunnen worden vastgesteld. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker een ongezonde alleenstaande jongeman zou zijn voor wie het onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij naar Afghanistan terugkeert en zich in de agglomeratie Jalalabad hervestigt. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de vaststelling dat er bij verzoeker sprake is van anorexia. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog gewag maakt van suïcidegedachten, stelt de Raad vast dat dit bij de opname van verzoeker op 6 april 2021 op de spoed werd aangehaald door de nachtbegeleiding en dat op 8 april 2021 wordt opgeroepen tot waakzaamheid hierrond, doch uit niets blijkt dat verzoeker daadwerkelijk met suïcideneigingen rondloopt. Verzoeker legt geen psychologische of psychiatrische attesten voor waaruit kan blijken dat er zich wat dit betreft problemen (kunnen) stellen.

Verzoeker voert in het tweede middel nog aan dat hij zeer beperkt geschoold is zodat hij geen kwalificaties heeft verworven om aan de slag te kunnen op de arbeidsmarkt in Jalalabad, doch hij weerlegt niet dat hij wel degelijk professionele ervaringen heeft opgedaan, zowel in Afghanistan, waar hij vanaf zijn 13de zijn vader hielp in de winkel en er soms alleen voorstond (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 september 2020, p. 5), als onderweg in Turkije, waar hij acht maanden verbleef en werkte (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, verklaring DVZ, p. 12, vraag nr. 32). Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat het onredelijk is om aan te nemen dat hij over mogelijkheden beschikt om zich op de diverse arbeidsmarkt in de stad Jalalabad te begeven.

Aldus volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze oordeelt dat een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor verzoeker, zijn individuele omstandigheden in achtgenomen, redelijk is.

Waar verzoeker in het tweede middel nog betwist dat hij op een veilige manier kan reizen naar Jalalabad, wijst de Raad erop dat uit de actuele en objectieve informatie van het CGVS blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is.

Niettegenstaande verzoeker terecht wijst op een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn,

waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag, overdreven snelheid en verkeersovertredingen. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker, als alleenstaande jongeman die niet aantoonbaar ernstige gezondheidsproblemen heeft, in de agglomeratie Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN